

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/776/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113235165
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3113235165.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 36 613 843 proti odporkyni S. V., bytom H., M. R. XXXX/XX, zastúpenej Advokátska kancelária S-lawyers s.r.o., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad 19, IČO: 47 254 394, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Bratislava, Šafárikovo nám. 7, IČO: 42 362 962, zastúpeným JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom so sídlom Bratislava, Zámocká 36, o zaplatenie 2.920,58 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. júna 2015, č.k. 27C/100/2014-172, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh v celom rozsahu. O náhrade trov konania rozhodol tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporkyni náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia 712,92 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet zástupcu odporkyne a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že na základe vykonaného dokazovania v predmetnej veci a uvedených zákonných ustanovení mal za to, že medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. - bankou (ako veriteľom) a odporkyňou (ako dlžníčkou) vznikla zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka - dvojstranný záväzkovoprávny vzťah, podľa ktorého banke - veriteľovi vznikla povinnosť poskytnúť menovanej úver a odporkyni povinnosť vrátiť ho podľa dohodnutých podmienok v úverovej zmluve. Zmluva obsahuje po právnej stránke všetky znaky a podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka. Odporkyňa akceptovala jednotlivé ustanovenia tejto zmluvy ich podpísaním, a preto mala povinnosť za predmet zmluvy riadne a včas zaplatiť, teda vrátiť požičané finančné prostriedky tak, ako sa k tomu zmluvou zaviazala. Súd ďalej zmluvu o splátkovom úvere vyhodnotil ako typovú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 2 písm. b/ a § 23a ods. 1, 2 z.č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu. Ďalej, predmetná zmluva o splátkovom úvere zo dňa 23.11.2004 je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu. Súd prvého stupňa sa v prvom rade zaoberal otázkou aktívnej legitímácie navrhovateľa v konaní. Aktívnou vecnou legitímáciou je hmotnoprávne postavenie účastníka, z ktorého vyplýva ním uplatňované právo, resp. jeho procesné právo taký hmotnoprávny nárok uplatňovať. Súd skúma vecnú legitímáciu sám, z úradnej povinnosti,

a to i bez toho, aby to účastníci navrhli. Je pravdou, že vo veci sa jedná o tzv. bankový úver, ktorý bol odporčkyni poskytnutý bankou, ktorá podniká na základe povolenia v zmysle § 2 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1 z.č. 483/2001 Z.z. o bankách. Žiadne zákonné ustanovenie neobmedzuje banku, ktorá poskytla úver podľa § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z., aby kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu, alebo i po jeho zániku, postúpila pohľadávku voči dlžníkovi z daného úveru na tretiu osobu. Uvedené nemožno vyvodíť ani výkladom ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, resp. dôvodovej správy k tomuto zákonnému ustanoveniu. Zákonné ustanovenie hovorí o tom, že ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka, za splnenia ďalších podmienok (ak klient pred postúpením pohľadávky neuhradí banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; existencia písomnej výzvy banky na plnenie) svoju pohľadávku zodpovedajúcu celému tomuto peňažnému záväzku (nielen časti) postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Uvedený výklad korešponduje i s dôvodovou správou k tomuto zákonnému ustanoveniu, ktorá hovorí o pohľadávke, zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, nielen nesplácanej časti dlhu. V prípade, že dlžník neplní splátky úveru včas a riadne, znamená to nesplácanie celej pohľadávky, ktorú môže následne banka i za trvania zmluvného vzťahu postúpiť inej osobe, ktorá nemusí byť bankou. Uvedené napokon vyplýva aj z vyjadrenia Národnej banky Slovenska zo dňa 24.07.2014. Čo sa týka samotného postúpenia pohľadávky, podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, publikovaného pod R 119/2003, relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupníka. Navrhovateľ v konaní predložil jednak zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012 a jednak oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 15.10.2012, ktorým táto odporčkyni mala oznámiť postúpenie pohľadávky voči nej na navrhovateľa. Odporčkynia doručenie toho oznámenia poprela, pričom navrhovateľ v konaní nepredložil žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že by bolo predmetné oznámenie Slovenskej sporiteľne, a.s. doručené odporčkyni. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ nepreukázal relevantné oznámenie postúpenia pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. odporčkyni, súd sa aj s poukazom na túto skutočnosť zaoberal platnosťou zmluvy o postúpení pohľadávok v časti týkajúcej sa postúpenia pohľadávky voči odporčkyni. Postupca, na ktorého je postúpená pohľadávka banky a ktorý si ju uplatňuje v súdnom konaní (tu navrhovateľ), je povinný podľa § 120 ods. 1 O.s.p. tvrdiť a preukázať aj splnenie podmienok aktívnej vecnej legitímácie, t.j. či okrem iného bola na neho pohľadávka banky platne postúpená. Z uvedeného vyplýva, že postupca musí tvrdiť a najmä preukázať, že a/ odporca ako dlžník nesplnil riadne a včas čo i len jednu splatnú splátku istiny úveru a/ alebo úrokov alebo ich časť, že jeho omeškanie trvalo nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a že na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol písomne vyzvaný. Nepreukázanie týchto troch skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie navrhovateľa ako postupníka v konaní.

V danej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo (a túto skutočnosť nespochybnila ani samotná odporčkynia), že ku dňu postúpenia pohľadávky banky voči odporčkyni na navrhovateľa (27.09.2012), odporčkynia ako klient neplnila včas a riadne svoj dlh zo zmluvy o splátkovom úvere a bola v omeškani s plnením viac ako jednej splátky, a to po dobu dlhšiu ako 90 dní. V konaní však nebolo zistené, že by banka pred postúpením pohľadávky odporčkyniu písomne vyzvala na zaplatenie dlhu. Navrhovateľ i banka síce v konaní predložili výzvu zo dňa 24.09.2009, adresovanú odporčkyni na adresu jej trvalého pobytu, v ktorej ju banka vyzýva na zaplatenie dlžnej sumy, s ktorej plnením mala byť odporčkynia v omeškani (v tom čase 262,64 eur), avšak navrhovateľ ani banka ani na priamu výzvu súdu nepredložili akýkoľvek dôkaz, že táto listina bola doručená odporčkyni, resp. že by jej bola (s poukazom na čl. 10 VOP, ktoré boli súčasťou zmluvy o splátkovom úvere) čo i len odoslaná (napr. doručka, podací lístok, výpis z poštovej knihy, podací hárok a podobne), resp. zaslaná elektronickými médiami.

Podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu odporckyne na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (navrhovateľ) podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči odporčkyni na navrhovateľa zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho

zákonníka). Uvedené má za následok, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ohľadne jeho ním tvrdenej aktívnej legitímácie v tomto súdnom konaní. Na základe uvedeného súd rozhodol tak, že návrh zamietol v celosti.

Súčasťou rozsudku je i výrok o trovách konania.

Odporkyňa, ktorá mala vo veci plný úspech, má podľa § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov konania. Trovy konania odporkyne pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len "vyhláška") vo výške 712,92 eur.

Vzhľadom na plný úspech odporkyne vo veci, vzniklo v zásade právo na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. i vedľajšiemu účastníkovi, vystupujúcemu v konaní na jej strane.

Súd po preskúmaní veci vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznal podľa § 142 ods. 1 O.s.p. z dôvodu ich neúčelnosti. Čo sa týka posudzovania účelnosti vynaložených trov konania, súd v tomto smere poukazuje i na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 9/2013, podľa ktorého zásada účelnosti trov potrebných na uplatnenie alebo bránenie práva je vyvoditeľná zo všeobecných zásad efektivity a spravodlivosti občianskeho súdneho konania ako celku a z ústavnoprávneho princípu proporcionality, chrániaceho primeranosť ako hodnotu právneho štátu. Občiansky súdny poriadok v ustanoveniach § 142 až 150 O.s.p. upravuje pravidlá rozhodovania súdu o náhrade trov konania. Pre všetky prípady rozhodovania platí zásada, podľa ktorej môže byť účastníkovi konania priznaná náhrada len tých trov, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva, teda nie všetky náklady majúce povahu trov konania. Pojem účelnosť, použitý v § 142 ods. 1 O.s.p., treba chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním alebo nákladov zbytočných či nadmerných. Pri posudzovaní účelnosti nákladov vynaložených na právne zastúpenie treba dôsledne rozlišovať, či právne zastúpenie advokátom je využitím ústavne zaručeného práva na právnu pomoc alebo sa skôr jedná o zneužitie tohto práva na úkor protistrany (napríklad zastúpenie v celkom banálnej veci, opakované zastúpenie v tzv. hromadných - skutkovo a právne takmer totožných veciach alebo zrejma snaha zvýšiť náklady konania protistrane).

Vedľajší účastník si v konaní uplatnil trovy konania, ktorých výšku naposledy vyčíslil v podaní, doručenom súdu dňa 05.05.2015, na sumu 716,90 eur. V danej veci vedľajší účastník vstúpil do konania, pričom následne sa vyjadril písomným podaním, o ktorom má súd z iných konaní vedomosť, že je podávané paušálne, bez ohľadu na skutkové okolnosti daného konkrétneho prípadu, čo napokon vyplýva i z obsahu samotných vyjadrení vedľajšieho účastníka. Vedľajší účastník pritom podaním, doručeným súdu dňa 19.12.2014, oznámil, že z konania vystupuje, vzhľadom na to, že odporkyňa je zastúpená advokátskou kanceláriou, avšak už 15.01.2015 súdu doručil ďalšie písomné vyjadrenie. Vzhľadom k námietke navrhovateľa, súd uznesením č.k. 27C/100/2014-102 zo dňa 11.02.2015 pripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania. Dňa 25.02.2015 vedľajší účastník opätovne súdu mailom oznámil, že chce z konania vystúpiť, ale dňa 20.03.2015 súdu zasa zaslal písomné vyjadrenie, dňa 24.03.2015 ďalšie vyjadrenie a napokon vyjadrenie i dňa 05.05.2015. V písomných vyjadreniach vedľajší účastník vzniesol všeobecne formulovanú (v podstate formulárovú) námietku premĺčania, aktualizovanú len o údaje odporkyne a individualizáciu žalovanej pohľadávky, argumenty nedostatku aktívnej legitímácie navrhovateľa a porušovaní spotrebiteľského práva, o ktorých má súd vedomosť z úradnej činnosti, že v totožnom znení (len s individualizáciou žalovanej pohľadávky) ich zasiela aj v iných konaniach. Za tejto situácie, s prihliadnutím na skutočnosť, že odporkyňa je od počiatku právne zastúpená advokátskou kanceláriou /o čom mal vedľajší účastník vedomosť/, ktorý v konaní vystupoval aktívne, podával vo veci kvalifikované písomné vyjadrenia, zúčastňoval sa pojednávanií súdu, sa zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom v takejto veci, ktorá napĺňa charakteristiku tzv. hromadnej veci, javí ako odporujúce princípu rozumnosti, a teda ako zneužitie práva na právnu ochranu. Súd tiež poukazuje na skutočnosť, že v priebehu konania nevyplývalo, že by sa vedľajší účastník, respektíve jeho zástupca vôbec snažil skontaktovať s odporkyňou alebo s jej zástupcom, neprejavil znalosti o individuálnych aspektoch konkrétneho prípadu. Všetky uvedené skutočnosti majú za následok povinnosť súdu konštatovať neúčelnosť nákladov vynaložených na právne zastúpenie vedľajšieho účastníka na strane odporkyne, a teda ich nepriznanie, hoci by vedľajší účastník na strane odporkyne inak na ich náhradu právo mal. Vedľajší účastník mohol svoju úlohu, spočívajúcu v pomoci spotrebiteľom, efektívne uplatniť aj bez vynaloženia nadbytočných nákladov na duplicitné právne zastupovanie (s ohľadom na

to, že odporkyňa je od počiatku zastúpená advokátom), napríklad aj formou kontaktu a komunikácie s advokátom odporkyne tak, aby nedochádzalo k neúčelnému navyšovaniu trov súdneho konania.

Z tohto dôvodu súd nepriznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania, spočívajúcich výlučne v trovách právneho zastúpenia, z dôvodu neúčelnosti ich naloženia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie navrhovateľ a vedľajší účastník na strane odporkyne. Navrhovateľ v podanom odvolaní žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu na začatie konania vyhovie v plnom rozsahu, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil voči odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi (spoločne a nerozdielne) trovy konania a právneho zastúpenia v prvostupňovom i odvolacom konaní. V odvolaní uviedol, že pokiaľ ide o otázku aktívnej legitímácie navrhovateľa a platné postúpenie pohľadávky, túto predmetnú skutočnosť preukázal zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok vo vzťahu k danému odporcovi. Poukázal a citoval ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a zastával názor, že toto ustanovenie nemožno spájať s aktívnou legitímáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Ďalej poukázal na názor doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015, pričom z uvedeného vyplýva, že doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal na výzvu zo dňa 24.09.2009, ktorou v konaní preukázal, že právny predchodca navrhovateľa splnil všetky povinnosti, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá, teda že odporca bol v mene banky vyzvaný na úhradu dlžnej sumy a zároveň bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Ďalej poukázal na skutočnosť, že v súlade s prílohou č. I k Zmluve o postúpení pohľadávok bol odporca ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1213 dní, teda súčet všetkých omeškaní odporcu so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok. Vzhľadom k dikcii ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, s poukazom na to, že omeškanie odporcu trvalo nepochybne viac ako rok zastával názor, že právny predchodca navrhovateľa by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu odporcovi nezasielal. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 30.03.2015, sp. zn. 12C/63/2014.

Vedľajší účastník na strane odporkyne podal odvolanie proti výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku zmenil tak, že mu prizná náhradu trov konania a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov právneho zastúpenia, a to aj napriek tomu, že odporkyňa bola v konaní plne úspešná, a to aj vzhľadom na právnu argumentáciu prednesenú vedľajším účastníkom na strane odporkyne v konaní, práve, ktorá mala za následok zamietnutie žaloby. Právny zástupca odporkyne nenamietal aktívnu vecnú legitímáciu, práve naopak, výhradne prispením vedľajšieho účastníka bola žaloba zamietnutá. Vedľajší účastník podával kvalifikované vyjadrenia a reakcie na vyjadrenia navrhovateľa. Má za to, že tieto právne argumenty boli opodstatnené, úkony boli účelne vynaložené, a preto žiada uhradiť trovy právneho zastúpenia. Zároveň je potrebné odmietnuť záver súdu, že trovy nepovažuje účelne vynaložené. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 15. októbra 2014, sp. zn. III. ÚS 457/2014-27, ustanovenie § 93 odsek 4 O.s.p., Čl. 47 ods. 2, 3, ako i na rozhodnutia iných krajských súdov. Má teda za to, že trovy boli účelne vynaložené a boli dostatočne preukázané.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka uviedol, že v zmysle ustanovenia § 93 ods. 6 O.s.p. bez súhlasu hlavného účastníka vedľajší účastník nie je oprávnený podať odvolanie. Vzhľadom na to, že Združenie takýto súhlas k podanému odvolaniu nepriložilo, zastáva názor, že tým

nesplnilo podmienky uvedené v citovanom ustanovení zákona. Poukázal na dôvodovú správu k bodu 4 zákona č. 353/2014 Z.z., a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Zároveň sa stotožňuje s rozhodnutím súdu, ktorým nepriznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Zároveň poukázal na to, že nepriznaním náhrady trov konania súd neporušuje základné právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov v konaní podľa Čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR, najmä keď trovy konania nie sú účelne vynaložené a nie sú ani v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania. Obdobný právny názor vyslovil Ústavný súd SR v náleze II. ÚS 78/03. Zastáva názor, že odmenu za úkony právnej služby poskytnuté právny zástupcom vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu v súdnej veci nemožno považovať za trovy účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva. Nárok na náhradu trov právneho zastúpenia nemožno priznať, ak sa určité procesné podanie nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, procesne významných skutočností. Uvedené možno aplikovať aj na podania advokáta, ktoré neobsahujú žiadne skutočnosti, vzťahujúce sa na predmet sporu, na skutočnosti, ktoré zostali medzi účastníkmi konania sporné a treba ich dokazovať, a sú významné pre posúdenie veci samej. Podania vedľajšieho účastníka sú abstraktné, všeobecné bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premĺčania. Združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávanom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Vedľajší účastník viaceré procesné podania nadbytočne opakuje bez uvedenia nových, významných skutočností vzťahujúcich sa na predmet sporu. Paušálny vstup združenia zastúpeného advokátom do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie "finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. V zmysle uvedeného nevidí význam v právnom zastúpení vedľajšieho účastníka a zastáva názor, že konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a nehospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznal. Zároveň však trvá na odvolaní zo dňa 21.07.2015 a navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok preskúmal a v zmysle ustanovenia § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že návrhu na začatie konania vyhovie v plnom rozsahu, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím prvostupňového súdu v tejto právnej veci, vrátane odôvodnenia a má zato, že rozhodnutie prvostupňového súdu je vecne správne a vydané na základe podložených, preukázaných a vykonaných dôkazov. Nestotožňuje sa so závermi navrhovateľa uvedenými v odvolaní a jeho argumentáciu nepovažuje za relevantnú, pričom výklad § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý uvádza navrhovateľ nemožno akceptovať. Považuje za účelový a nelogický, pričom žiadne použité výkladové pravidlo alebo druh výkladu právnej normy, ktorý by bol použitý, nemôže viesť k záverom navrhovateľa. Túto skutočnosť v konečnom dôsledku potvrdzujú aj iné rozhodnutia súdov v obdobných konaniach. Trvá na tom, že došlo k porušeniu ustanovenia §92 ods. 8 zákona č. 483/2001z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Na základe vyššie uvedeného navrhuje, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a zaviazal navrhovateľa na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania.

Vedľajší účastník na strane odporkyne v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedol, že navrhovateľ v tomto konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitímáciu a preto súd prvého stupňa správne vyhodnotil nedodržanie podmienok postúpenia pohľadávky. Právne posúdenie súdu prvého stupňa o aplikácii § 524 a násl. Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách ohľadom podmienok postúpenia pohľadávky z banky na tretiu osobu, je plne v súlade s právnym poriadkom. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok OS Nitra, č.k 9C/261/2013 zo dňa 17.02.2015, rozsudok OS Banská Bystrica č.k. 7C/209/2014 zo dňa 04.03.2015, rozsudok OS Galanta č.k. 26C/261/2014 zo dňa 27.01.2015, rozsudok OS Galanta č.k. 15C/33/2014 zo dňa 27.01.2015, rozsudok OS Považská Bystrica č.k. 3C/195/2014 zo dňa 05.03.2015, rozsudok OS Prešov č.k. 9C/153/2014 zo dňa 12.03.2015 a ďalšie. Ďalej poukazoval, že trovy vedľajšieho účastníka boli účelne vynaložené a poukázal na rozhodnutia iných súdov. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, navrhoval, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. potvrdil ako vecne správny a zaviazal navrhovateľa nahradiť mu trovy odvolacieho konania.

Krajský súd ako súd odvolací podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. preskúmal vec, a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Právne posúdenie, ako aj postup prvostupňového súdu, po preskúmaní odvolací súd považoval za správny. Súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh zamietol v celom rozsahu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany navrhovateľa na podanie tohto návrhu.

Odvolací súd mal z obsahu spisu za preukázané, že v danej veci navrhovateľ odvodzuje svoje právo od zmluvy, ktorú odporkyňa uzatvorila so Slovenskou sporiteľňou, a.s., ktorá (ako je všeobecne známe) je bankou v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Túto pohľadávku voči odporkyňi mal získať navrhovateľ na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. zo dňa 27.09.2012.

Postúpenie pohľadávky je upravené v ustanoveniach § 524 a nasl. OZ. Postúpením pohľadávky treba rozumieť zmenu v subjekte záväzkového vzťahu, konkrétne zmenu v osobe veriteľa, keď na základe zmluvy medzi pôvodným veriteľom a treťou osobou postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku, ktorú má v čase postúpenia voči dlžníkovi, novému veriteľovi, a to i bez súhlasu dlžníka.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa však správne konštatoval, že Slovenská sporiteľňa, a.s., ako banka a pôvodný veriteľ pri postúpení pohľadávky odporkyne na inú osobu sa musí riadiť okrem všeobecných ustanovení OZ aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ktorý umožňuje banke postúpiť pohľadávku aj inej osobe ako banke, avšak po splnení určitých podmienok. Jedná sa o prípad prelomenia bankového tajomstva, ktoré je klientovi banky garantované § 91 spomínaného zákona č. 483/2001 Z. z., preto aj podľa odvolacieho súdu je pre platnosť postúpenia pohľadávky banky potrebné splniť prísnejšie kritériá, keďže k postúpeniu pohľadávky ako takému môže dôjsť aj bez súhlasu dlžníka. V zmysle citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 tak predpokladom postúpenia pohľadávky banky je, aby bol klient s plnením tejto pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní a zároveň aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banka nemôže postúpiť, a ak tak aj napriek tomu urobí, potom takéto „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 OZ.

V danom prípade navrhovateľ tvrdiac, že pohľadávku nadobudol postúpením od banky, mal riadne preukázať splnenie podmienok platného postúpenia (v zmysle § 92 ods. 8 cit. zákona o bankách), čo je predpokladom na preukázanie svojej aktívnej vecnej legitímácie. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa je názoru, že len samotné oznámenie o postúpení pohľadávky, resp. zmluva o postúpení pohľadávky nestačí. Navrhovateľ síce predložil súdu prvého stupňa „Výzvu“ zo dňa 24.09.2009 adresovanú odporkyňi, v ktorej jej Slovenská sporiteľňa, a.s., Bratislava, oznamuje, že so splácaním pohľadávky - úver č. 273359764 je v omeškaní ku dňu 31.08.2009 vo výške 262,64 eur a z uvedeného dôvodu ju vyzvala na úhradu do 10 dní od doručenia výzvy, následne však navrhovateľ nepreukázal, že uvedená výzva bola odporkyňi aj skutočne zaslaná (keďže zákon č. 483/2001 Z. z. predpokladá aby výzva bola písomná, musí sa banka aspoň pokúsiť o jej zaslanie odporcom na ich poslednú známu adresu), a to napr. poštovým podacím lístkom, doručenkou a podobne. Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ nepreukázal, že pohľadávku banky bolo možné postúpiť na navrhovateľa, mal aj odvolací súd za to, že Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 27.09.2012, na základe ktorej podľa tvrdenia navrhovateľa nadobudol pohľadávku voči odporkyňi od Slovenskej sporiteľne, a.s., treba považovať v zmysle § 39 OZ za neplatný právny úkon, nakoľko tento právny úkon je v rozpore so zákonom.

Vzhľadom k tomu, že v konaní nebolo preukázané, že navrhovateľ nadobudol platne pohľadávku Slovenskej sporiteľne, a.s., voči odporkyňi, ktorej zaplatenie je predmetom tohto konania, súd prvého stupňa správne návrh zamietol v celom rozsahu, a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany navrhovateľa na podanie tohto návrhu.

Súd prvého stupňa rozhodol správne i o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa a v tejto časti v

celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd námietky navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne uvádzané v odvolaniach nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 2 O.s.p., kedy úspešnej odporkyni v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko táto si trovy odvolacieho konania nevyčísliła v zákonnej lehote a z obsahu spisu jej trovy odvolacieho konania nevyplývajú. V odvolacom konaní úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne, ktorému by patrila náhrada trov konania, odvolací súd mu náhradu trov konania nepriznal z dôvodu ich neúčelnosti, a to s ohľadom na to, že odporkyňa je od počiatku zastúpená advokátom, pričom právny zástupca odporkyne podal kvalifikované vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.